

Strengt fortroligt.

Beretning om Chefen for Generalkommandoens Deltagelse i Raadslagningen hos Kongen den 9. April 1940.

Kl. 5.15 forlod Forsvarsministeren, Viceadmiralen og jeg Ministeriet for efter Ordre at køre til Amalienborg.

Da det var mig magtpaaliggende at faa reddet vore Flyvere, inden de blev luftbombarderet, gik jeg nede i Krigsministeriets Port ind i Portnerboligen og telefonerede til Oberst Førslev om at lade Maskinerne afgaa fra Værløse. Det tog nogen Tid at faa Forbindelsen. Imidlertid var de andre kørt.

Jeg selv kom ikke afsted før ca. 5.25. Jeg paalagde Chaufføren at køre forsigtigt og se sig godt for, da der var tyske Tropper i Byen. Jeg vilde under ingen Omstændigheder tages til Fange. Der skete imidlertid intet. Ca. Kl. 5.30 indtraf jeg i Kongens Forværelse paa Amalienborg.

Her var samlet: Statsministeren, Udenrigsministeren, Forsvarsministeren, Viceadmiralen og Direktør i Udenrigsministeriet Mohr foruden Adjutanten, Kaptajn Schlichtkrull. Senere kom Kabinetsskretæren.

Udenrigsministeren var i Færd med at oplæse det tyske Ultimatum. Herunder blev der ringet fra den tyske Gesandt. Direktøren i Udenrigsministeriet gik til Telefonen og sagde, at Kongen endnu ikke var til Stede. Oplæsningen blev fortsat. Til Noten var knyttet et Memorandum, der motiverede Overfaldet med, at man vilde beskytte Danmark mod Angreb fra England. Hvis vi ikke faldt til Føje, vilde København blive luftbombarderet. Udenrigsministeren havde protesteret og sagt, at vi havde ingen som helst Grund til at tro paa et engelsk Angreb.

Der blev meldt, at Flyvepladsen ved Værløse var bombarderet, hvortil jeg bemærkede, at Maskinerne var sendt bort. Jeg troede den Gang, at det var lykkedes.

Kongen aabnede Døren paa Klem, og først Statsministeren, senere Udenrigsministeren blev kaldt ind.

Man hørte Flyvemaskinerne over Byen og derpaa 3 Knald kort efter hinanden. Det blev udtydet som et begyndende Luftbombardement (i Virkeligheden var det Skydning paa Amalienborg Plads).

Der blev ringet fra Holmen, at Tyskerne gik i Land, og forespurgt Viceadmiralen, om der skulde gøres Modstand. Admiralen gik til Telefonen og befalede, at der ikke maatte skydes før paa nærmere Ordre. Derpaa henvendte han sig til mig og sagde, at Hæren vel ogsaa maatte have Ordre, hvortil jeg bemærkede, at jeg foretrak at afvente Kongens og Regeringens Afgørelse.

Ca. 5.45 kom Forsvarsministeren, Viceadmiralen og jeg ind til Kongen, der syntes dybt grebet af Situationen. Kronprinsen var til Stede.

Kongen spurgte, om vi kunde (naa at) kæmpe, hvortil jeg svarede, at der allerede blev kæmpet i Sønderjylland. Det følte jeg mig nemlig overbevist om.

Kongen spurgte, om der udadtil kunde siges, at vi havde gjort Modstand nok, hvortil jeg erklærede, at *det var der ikke efter min Mening*. Kongen gjorde da en Haandbevægelse henimod mig og sagde, at der var dog altsaa en anden Mening.

Da det blev gjort gældende, at København saa vilde blive luftbombarderet, svarede jeg, at det vilde vise hele det odieuse i Angrebet.

Med Henblik paa en Fortsættelse af Kampen til det sidste *uden Hensyn til Resultatet* foreslog jeg derpaa, at Kongen sammen med Regeringen skulde køre til den nærmeste Bataillon i Høveltejren.

Kongen vilde ikke forlade Byen, og Forslaget støttedes ikke fra anden Side.

Forsvarsministeren erklærede sig rede til at tage Ansvaret for, at man ikke fortsatte Modstanden.

Kongen spurgte, om Befolkningen vilde kunne forstaa det, hvortil Viceadmiralen svarede, at alle vilde kunne indse, at man under de foreliggende Forhold ikke kæmpede. Saa bestemte Kongen, der var stærkt bevæget, pludselig, at Minister Mohr skulde køre til den tyske Gesandt. Afgørelsen var faldet.

Under Mødet var Dronningen kommet ind, bleg og betaget af Situationen. Kronprinsen forklarede Hendes Majestæt Sagen.

Vi gik ud. En dyb Følelse af Sorg, Bitterhed og Skam greb mig. Jeg kunde ikke telefonere fra Amalienborg. Man opfordrede mig til at standse Skydningen paa Slotspladsen, men det kunde jeg ikke formaa mig selv til. Jeg gik hen til Hjørnet for at se, hvor Fjenden var, men kunde intet opdage. Imidlertid standsede Kongens Adjutant Kampen.

Ca. Kl. 6.10 kørte Ministeren, Viceadmiralen og jeg bort.